

Prof. Dr. Reglődi Dóra

UTOLSÓ TELEFON

nagyon megbántottalak
évekig hurcoltam
vidáman
de hiszen
nekem volt igazam
mindig azt gondoltam
nem engedtem
akkor sem
csak
azért sem
sehogy sem
mással is így tettem
átgázoltam
mindenen
most már hogy életem
pár nap vagy hét múlva
leélem
és a végét elérem
a rák széteszi
haldokló énem
felére csökkenti
petyhüdt testem
a bőr kirajzolja
csontom és erem
míg maradt pár sejtem
felhívlak
hogy megbeszéljük
mért is bántottalak
hadd úgy menjek el
ringatva
magam
hogy te is tudod
hogy én is tudom
mégsem
nekem
volt
igazam
talán
feloldozol

és úgy várlak
a túloldalról

AZ ÚTON ÜLŐ

nem volt semmilye
az utcán éhezve
ült üldögélt
reggel és este
kezét nyújtotta
pár fillérért
némán
nem gorombán
néha
harmonikázott
máskor csak tátozott
fogatlan szájával
benne kenyérnek héjával
alma csutkájával
vagy zacskós bornak
zamatával
maradékával
sokan elfordultak
másra gondoltak
gyerek szemét befogva
túloldalra
lépést gyorsítva
néha
volt hogy valaki
lehajolt hozzá
adott pár forintot
vagy akár
egy téli kabátot
próbált néha adni
vissza valamit
egyszer kaptam tőle
egy szál virágot
akkor gondoltam
mért
nem
kérdeztem

meg
tőle sohasem
honnan jött
mit cipelt
heteket
éveket
valaha is énekelt
szeretett
ma már vajon evett-e
mire erőtt vettem
hogy leküzdjem
belénk nevelt
félelmem
eltűnt
és soha többé nem láttam
se úton se útfélen